

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 89/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti REVGAMA LIMITED, Arch. Kyprianou & Ag. Andreou 2, G. Pavlides Court 5th Floor, P. C. Limassol, Cypruská republika, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Novákom, Advokátska kancelária JUDr. Ľuboš Novák s. r. o., Námestie Martina Benku 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21 CoE 243/2015 z 11. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti REVGAMA LIMITED o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2017 doručená sťažnosť spoločnosti REVGAMA LIMITED, Arch. Kyprianou & Ag. Andreou 2, G. Pavlides Court 5th Floor, P. C. Limassol, Cypruská republika (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 21 CoE 243/2015 z 11. októbra 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 11. októbra 2016“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávneného (sťažovateľky) z 23. decembra 2009 pôvodný súdny exekútor JUDr. Ladislav Szabó vydal 8. decembra 2010 upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti a zároveň vydal 8. decembra 2009 exekučný príkaz sp. zn. EX 246/2010 na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti. Podkladom pre zriadenie exekučného záložného práva bola notárska zápisnica sp. zn. N 882/2007 zo 16. februára 2007. [REDAKOVANÉ] sa ako povinný v 1. rade (ďalej len „povinný v 1. rade“) domáhal návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) 30. decembra 2011, aby v zmysle § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov vyhlásil exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 246/2010 za neprípustnú, a to v časti zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosti povinného v 1. rade, a aby exekučné konanie v uvedenej časti zastavil. Dôvodom podaného návrhu bola skutočnosť, že na nehnuteľnostiach viazne zmluvné záložné právo Prvej stavebnej sporiteľne, a. s. (ako prednostného veriteľa), ktorá neudelila súhlas so zriadením exekučného záložného práva.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 39 Er 505/2010 zo 6. marca 2012 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu zo 6. marca 2012“) návrh povinného v 1. rade na zastavenie exekúcie zamietol, pričom zamietol aj jeho návrh na odklad exekúcie. Krajský súd uznesením sp. zn. 21 CoE 608/2012 z 28. mája 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 28. mája 2013“) odvolanie povinného v 1. rade odmietol ako neprípustné.

4. Proti predmetným rozhodnutiam všeobecných súdov podal povinný v 1. rade sťažnosť ústavnému súdu, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 51/2014 z 1. júla 2014 tak, že konštatoval porušenie práva povinného v 1. rade podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Okresný súd po vrátení veci uznesením sp. zn. 39 Er 505/2010 z 5. februára 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 5. februára 2015“) v spojení s opravným uznesením sp. zn. 39 Er 505/2010 z 30. apríla 2015 rozhodol tak, že

- vyhlásil exekúciu vedenú pod sp. zn. 39 Er 505/2010, EX 246/2010 súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom v časti zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosti za neprípustnú;

- exekúciu vedenú pod sp. zn. 39 Er 505/2010, EX 246/2010 súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom v časti zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosti zastavil;

- návrh povinného v 1. rade na povolenie odkladu exekúcie zamietol.

6. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením z 11. októbra 2016 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu z 5. februára 2015 v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti potvrdil a povinnému v 1. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd postupoval podľa názoru sťažovateľky v rozpore s ustanovením § 167 a nasl. Exekučného poriadku, čím bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúcu jej z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo rovnakého postavenia účastníkov konania vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 ústavy.

7. Sťažovateľka poukázala na vznik exekučného záložného práva na základe notárskej zápisnice v spojení s návrhom na výkon exekúcie. Podľa jej názoru pôvodný súdny exekútor JUDr. Ladislav Szabó postupoval podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky, keď vydal exekučný príkaz, ktorý v zmysle § 168 ods. 2 Exekučného poriadku aj doručil. Okresnému úradu potom vyplývala povinnosť v zmysle § 168 ods. 4 Exekučného poriadku zapísať zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť do katastra nehnuteľností podľa osobitných právnych predpisov dňom doručenia exekučného príkazu. Uvedeným spôsobom bolo zákonne zriadené exekučné záložné právo v prospech sťažovateľky. Sťažovateľka preto nesúhlasí s uznesením krajského súdu

z 11. októbra 2016, aj keď vzhľadom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 51/2014 považuje jeho postup za pochopiteľný, keďže podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bol krajský súd viazaný jeho rozhodnutím. Sťažovateľka však nemôže súhlasiť s tým, že krajský súd má byť v konaní viazaný výlučne uvedeným nálezhom ústavného súdu a neprihliadať na iné jeho rozhodnutia vydané v obdobných veciach. Takúto povinnosť § 193 CSP neustanovuje, a preto nemôže byť pričítaná na ťarchu oprávneného nejednoznačnosť v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení poukázala na niektoré rozhodnutia ústavného súdu (napr. PL. ÚS 20/05, I. ÚS 324/2010).

8. Sťažovateľka ďalej uviedla, že *„na majetku povinného, ktorý je zaťažený záložným právom je možné zriadiť exekučné právo de lege lata len na nehnuteľnom majetku povinného, ako spôsob nie vykonanie exekúcie, ale zabezpečenia majetku povinného v prospech vymáhanej pohľadávky. Znovu dodávame, že samotným zriadením exekučného záložného práva sa nedosahuje výťažok z predmetu záložného práva. Podporne uvádzame, že exekučné záložné právo nie je uvedené ani v taxatívnom výpočte spôsobov vykonania exekúcie na peňažné plnenie. Predmetný spôsob výkonu exekúcie je upravený v § 63 ods. 1 exekučného poriadku.*

Prípadné zriadenie v poradí ďalšieho záložného práva sa právneho postavenia doterajších záložných veriteľov nijako nedotýka. Prednostný záložný veriteľ musí byť vždy upovedomený o začatí výkonu záložného práva. V neposlednom rade je potrebné podotknúť, že § 61a ods. 2 exekučného poriadku a § 151 h ods. 5 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na záložného veriteľa ako takého. Uvedené nerieši otázku prednostného veriteľa záložného práva. Postup výkonu záložného práva v prípade mnoho početnosti záložných veriteľov ako aj dikciu o prednostnom záložnom veriteľovi a ich prednostného uspokojenia vyplýva z ustanovenia § 151ma Občianskeho zákonníka.“

9. Podľa názoru sťažovateľky významnou otázkou, ktorá rezonuje v súvislosti s právnymi závermi ústavného súdu vyjadrenými v náleze sp. zn. III. ÚS 51/2014, na základe ktorého bola exekúcia v časti zriadenia exekučného záložného práva zastavená a vyhlásená za neprípustnú, je, či ním aplikovaný výklad nepriviliguje záložného veriteľa

evidovaného na liste vlastníctva nadmieru. Takýto záver *de facto* vydáva nezáložného veriteľa napospas záložnému veriteľovi a uplatňuje inštitút tzv. „exekučnej imunity“ majetku záložcu (povinného), čo môže byť dôsledkom častého zneužívania zo strany povinných v exekučných konaniach. Podľa sťažovateľky «vzniká tu situácia, kedy exekvovateľnosť majetku povinného je plne v réžii záložného veriteľa a jeho aj ničím neodôvodnený nesúhlas spôsobuje „imunitu“ daného majetku voči exekúcii na uspokojenie ďalších záväzkov povinného». Sťažovateľka je toho názoru, že predmetný stav zakladá nemožnosť vymožitelnosti práva, ktoré by malo v právnom štáte fungovať. Podľa názoru sťažovateľky je nemysliteľné, aby v právnom štáte bolo v prípade zaťaženej nehnuteľnosti povinného nemožné zriadiť exekučné záložné právo, ktoré podlieha svojvôli záložného veriteľa zapísaného na liste vlastníctva. Ústavný súd, krajský súd, ako aj o okresný súd svojím postupom a rozhodnutiami *de facto* judikovali nerovnosť v právach a postavení veriteľa, ktorý disponuje exekučným titulom na zaplatenie pohľadávky, a v právach iného veriteľa v prípade núteného výkonu rozhodnutia formou zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosť povinného.

10. Sťažovateľka zdôraznila, že v danom prípade nastala nerovnosť účastníkov konania, keďže povinný nemá v exekučnom konaní rovnaké postavenie ako oprávnený, pretože je chránený prednostným záložným veriteľom evidovaným na liste vlastníctva, čo v konečnom dôsledku znamená, že iný ako záložný veriteľ by nemusel nikdy dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, ak by povinný bol vlastníkom „len nehnuteľností“ a mohol by čakať na udelenie súhlasu večne.

11. Sťažovateľka ďalej namietala, že prednostný záložný veriteľ

- mohol, resp. môže začať výkon svojho záložného práva v súlade s ustanovením § 151 ma ods. 8 Občianskeho zákonníka, a

- mohol, resp. môže zabrániť vo výkone záložného práva sťažovateľke ako oprávnenému v súlade s § 151ma ods. 9 Občianskeho zákonníka

aj v prípade výkonu záložného práva sťažovateľkou ako oprávneným bude mať naďalej svoju pohľadávku zabezpečenú záložným právom, keďže v súlade s § 151ma ods. 6

Občianskeho zákonníka výkonom záložného práva sťažovateľkou ako oprávneným záložné právo prednostného záložného veriteľa nezaniká.

12. Sťažovateľka poukázala aj na ďalšie rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 54/2012 z 20. marca 2012, ktorým bola sťažnosť povinného odmietnutá ako sťažnosť podaná neoprávnenou. S poukazom na uvedené sa sťažovateľka domnieva, že návrh povinného v 1. rade bol nedôvodný a ako taký mal byť zamietnutý, keďže sa dovoľával ochrany práv záložného veriteľa v exekučnom konaní, a v prípade ústavnej sťažnosti táto mala byť posúdená ako sťažnosť podaná neoprávnenou osobou.

13. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 21 CoE/243/2015-407 zo dňa 11.10.2016 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 21 CoE/243/2015-407 zo dňa 11.10.2016 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa trovy právneho zastúpenia vo výške 100 % do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu. Trovy právneho zastúpenia je Krajský súd v Bratislave povinný uhradiť na bankový účet Advokátskej kancelárie JUDr. Ľuboš Novák s. r. o...“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

18. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

19. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení oprávneného v exekučnom konaní vedenom proti povinnému v 1. rade a spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako povinnému v 2. rade. Uznesením okresného súdu zo 6. marca 2012, ktoré v spojení s uznesením krajského súdu z 28. mája 2013 nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2013, bol zamietnutý návrh povinného v 1. rade na zastavenie exekúcie, ako aj jeho návrh na odklad exekúcie. Proti uzneseniu okresného súdu zo 6. marca 2012 podal povinný v 1. rade sťažnosť ústavnému súdu, ktorý v náleze sp. zn. III. ÚS 51/2014 z 1. júla 2014 konštatoval porušenie základného práva povinného v 1. rade na súdnu ochranu a napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

20. Okresný súd po vrátení veci na ďalšie konanie uznesením z 5. februára 2015 v spojení s opravným uznesením z 30. apríla 2015 vyhlásil exekúciu vedenú pod sp. zn. 39 Er 505/2010, EX 246/2010 súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom v časti zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosti za neprípustnú; exekúciu vedenú pod sp. zn. 39 Er 505/2010, EX 246/2010 súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom v časti zriadenia exekučného záložného práva na nehnuteľnosti zastavil a návrh povinného v 1. rade na povolenie odkladu exekúcie zamietol. Okresný súd v odôvodnení uznesenia z 5. februára 2015 v podstatnom uviedol:

„Tunajší súd v súlade s nálezom ústavného súdu III. ÚS 51/2014-42, ktorým je v prejednávanej veci viazaný, vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie, či disponuje súhlasom záložného veriteľa ([REDAKOVANÉ]) so zriadením exekučného záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam povinného v 1./rade.

Súdny exekútor súdu prípisom doručeným dňa 28.1.2015 oznámil, že súhlasom prednostného záložného veriteľa - [REDAKOVANÉ], so zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti povinného v 1./rade, zapísanými na LV č... a LV č... nedisponuje.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Exekučný súd zotráva na svojom názore, že exekučné záložné právo je, ako vyplýva z jeho podstaty, účelu a funkcie, výlučne len zabezpečovacím inštitútom a nie výkonom

exekúcie, avšak rešpektujúc nález ústavného súdu III. ÚS 51/2014-42, ktorým je tunajší súd v predmetnej exekučnej veci viazaný, exekúciu zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti povinného zapísané na LV č... a LV č... zastavil.

Návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie, ktorý bol súčasťou jeho podania z 27.11.2011, a ktorým sa povinný domáhal povolenia odkladu exekúcie do rozhodnutia o jeho návrhu na zastavenie exekúcie zriadením exekučného záložného práva súd ako nedôvodný zamietol. Rozhodnutím o zastavení exekúcie zriadením exekučného záložného práva povinným sledovaná dôvodnosť návrhu na povolenie odkladu exekúcie pominula.“

21. Krajský súd v odvolacom konaní v napadnutom uznesení z 11. októbra 2016, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, skonštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uznesenia súdu okresného súdu a potvrdzuje ho z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia okresný súd. Poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka ako oprávnený v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, a preto poukazujúc na § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde a z neho vyplývajúcu viazanosť názorom ústavného súdu považoval postup a rozhodnutie okresného súdu za vecne správne a súladné s názorom ústavného súdu vysloveným v náleze sp. zn. III. ÚS 51/2014, v ktorom okresnému súdu v ďalšom konaní uložil pri opätovnom rozhodovaní o návrhu povinného v 1. rade na zastavenie exekúcie dôsledne rešpektovať § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, a tak mu poskytnúť súdnu ochranu v kvalite priamo vyžadovanej uvedenými zákonnými ustanoveniami.

22. Sťažovateľka tvrdí, že uznesením krajského súdu z 11. októbra 2016 bolo porušené jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, ako aj rovnosť účastníkov v konaní.

23. Za zásadnú otázku v danej veci považuje sťažovateľka právne posúdenie, či môže súdny exekútor bez súhlasu záložného veriteľa viesť a vykonať exekúciu pre oprávneného predajom nehnuteľného majetku povinného, na ktorom už je zriadené zmluvné záložné právo za súčasného splnenia podmienky, že oprávnený nie je záložným veriteľom.

Sťažovateľka svoj právny názor podporila poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 324/2010, v ktorom ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť záložného veriteľa proti uzneseniu exekučného súdu, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti udeleniu príklepu a bol schválený príklep udelený exekútorovi ako vydražiteľovi. Ústavný súd v uvedenom uznesení uviedol, že aj napriek dikcii § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku možno považovať za ústavne konformný výklad, v zmysle ktorého je možné zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť povinného, ktorá už je predmetom iného zmluvného (skoršie vzniknutého) záložného práva, a to bez súhlasu skoršieho záložného veriteľa. Podľa sťažovateľky mali všeobecné súdy konajúce v tejto veci vziať do úvahy aj tento právny názor.

24. V posudzovanej veci bolo podľa ústavného súdu nevyhnutné posúdiť, či krajský súd a okresný súd rozhodujúce v exekučnej veci sťažovateľky po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia okresného súdu ústavným súdom rešpektovali svoju viazanosť právnym názorom ústavného súdu v zmysle § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde. Nálezom sp. zn. III. ÚS 51/2014 z 1. júla 2014 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva povinného v 1. rade (sťažovateľa v tej veci) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 39 Er 505/10 zo 6. marca 2012 a predmetné rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu ústavný súd v podstatnom uviedol, že *„okresný súd ako súd exekučný je v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie založenom na tvrdenom porušení § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku súdnym exekútorom povinný skúmať, či súhlas vyžadovaný oboma uvedenými zákonnými ustanoveniami bol záložným veriteľom daný. Nedostatok tohto súhlasu nemožno ospravedlniť argumentáciou, podľa ktorej zriadenie exekučného záložného práva nie je spôsobom vykonania exekúcie. Aj § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, ba i § 61a ods. 2 Exekučného poriadku bez akýchkoľvek pochybností hovoria o vedení exekúcie na záloh, teda o celom procese smerujúcom k nútenému vymoženiu judikovanej pohľadávky, nielen o konkrétnom procesnom úkone ako súčasť tohto procesu. Preto formalistický argument okresného súdu, že zriadenie exekučného záložného práva nie je spôsobom vykonania exekúcie, nemožno akceptovať.“*. V uvedenom náleze ústavný súd zotrval na svojich názoroch vyslovených vo veci sp. zn.

III. ÚS 20/08, ktoré vychádzali z plenárneho rozhodnutia sp. zn. PL. ÚS 20/05, v ktorom plénum ústavného súdu nevyhovelo návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na vyslovenie nesúlady § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka s čl. 46 ods. 1 ústavy. V oboch uvedených rozhodnutiach ústavný súd dospel k záveru, že ak záložný veriteľ, ktorý nie je súčasne oprávneným, nesúhlasí s exekúciou, nemožno ju legálne viesť.

25. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že pri hodnotení ústavnosti predchádzajúcich rozhodnutí všeobecných súdov v preskúmvanej veci sa v plnom rozsahu uplatnila kasačná právomoc ústavného súdu vyplývajúca z § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, a preto okresný súd, ako aj krajský súd konajúce v exekučnej veci sťažovateľky po vrátení veci ústavným súdom boli viazané jeho právnym názorom vysloveným pre tento konkrétny prípad. Kasačná záväznosť rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu prísnejšia než precedenčné pôsobenie iných rozhodnutí ústavného súdu v obdobných veciach, ktoré sťažovateľka zdôrazňuje a navrhuje vo svojej právnej veci aplikovať s cieľom dosiahnuť zmenu predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu v tej istej veci. Ústavný súd uvádza, že kasačná záväznosť viaže všeobecný súd, ktorý vo veci konal, a to najmä v prípade, kedy nedošlo k zmene právnej úpravy ani k zmene skutkových okolností, a ústavný súd vo veci rozhodol meritórne a svoj právny názor formuloval tak jednoznačne, ako to bolo v náleze sp. zn. III. ÚS 51/2014, ktorého odôvodnenie okresný súd, ako aj krajský súd v plnom rozsahu rešpektovali v súlade s § 135 Občianskeho súdneho poriadku, resp. podľa § 193 CSP.

26. Ústavný súd preto v posudzovanom prípade nezistil v napadnutom uznesení krajského súdu z 11. októbra 2016 žiadne známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľkou označeného práva. Krajský súd a pred ním aj okresný súd rešpektovali viazanosť právnym názorom ústavného súdu v celom rozsahu, a v tomto kontexte odôvodnenie svojich rozhodnutí aj koncipovali, a preto ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa, resp. meniť svoje predchádzajúce rozhodnutie vydané v tej istej veci, a tak neodôvodnene zasiahnuť do princípu právnej istoty účastníkov konania. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu, krajského súdu

a ústavného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

27. Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2017